

C/ Nou del teatre, 16
17004 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

SIEMPRE NOS QUEDARÀ MAÑANA

C'è ancora domani

Itàlia, 2023

Direcció: Paola Cortellesi

Guió: Furio Andreotti, Giulia Calenda, Paola Cortellesi

Intèrprets: Paola Cortellesi, Valerio Mastandrea, Vinicio Marchioni, Romana Maggiora Vergano

Durada: 118 min

Gènere: comèdia dramàtica

Idioma: italià

Data d'estrena: 26/04/2024

Fins i tot les dones submises poden alliberar-se

Una dona i un home es desperten, havent dormit junts com cada dia, i ell, com si res, clava una plantofada a qui és la seva esposa. En començar la primera pel·lícula, *C'è ancora domani*, com a directora de l'actriu Paola Cortellesi, això passa un matí de primavera del 1946 a Roma, just un any després que, alliberada dels ocupants nazis, sigui una "città aperta": el feixisme masculista quotidià, però, resta amb una llarga vida que no sembla acabar-se mai. Interpretada per la mateixa Cortellesi, sobretot una actriu de comèdia, la dona, Delia, s'ocupa tot seguit de l'esmorzar del marit, dels dos fills petits, de la filla (de qui es diu que sembla festejar amb un noi pertanyent a una família prospera) i del sogre, que, enyorant "l'elegància dels feixistes", jau permanentment al seu llit. Delia després puja al terrat, on ella i altres dones estenen la roba com si fossin rèpliques de Sofia Loren a *Una jornada particular*, abans d'emprendre la seva activitat paral·lela a la feina domèstica: clava injeccions, entrega peces de roba arreglades a una botiguera i munta paraigües per un altre botiguer que paga més a un aprenent amb l'argument "inapel·lable" que és un home. En el recorregut pel seu barri, troba una amiga verdulera que no entén com pot suportar un marit que la maltracta i la menysprea; veu un antic xicot, que li confessa que no passa un dia sense penedir-se'n de no haver fet més per casar-s'hi; i dona una fotografia, que ha recollit del terra, a un soldat nord-americà: Delia dedueix que és seva perquè hi ha retratada una família de "negres", com ho és ell. Aquest soldat afroamericà que intenta comunicar-se amb Delia (que no entén l'anglès mentre que ell tampoc no entén gairebé res d'italià) i li regala xocolata, pot fer pensar en aquell altre que, en un dels capítols de *Paisà* de Roberto Rossellini, patrulla per Nàpols ensopgant amb un nen que es busca la vida. *Paisà*, film sobre la resistència contra els nazis i sobre la Itàlia sota el control de l'exèrcit dels EUA, va rodar-se justament l'any 1946. Quan apareix el soldat afroamericà pot intuir-se que l'òpera prima de Paola Cortellesi té present el llegat del cinema neorealista italià; però el desenvolupament del film evidencia que encara poua més de les comèdies derivades del neorealisme fins a

potser trair-lo. Tanmateix, des del present, dona la volta a tals comèdies amb una intenció: fer present el masculisme que, arrapat a la societat italiana i a tantes altres, elles mateixes normalitzaven sense pensar-hi.

Amb una vocació popular que s'ha traduït en un èxit de públic espectacular a Itàlia, *C'è ancora domani* conté, a través d'una carta que Delia no s'esperava, un secret que no revelaré, tot i que, de fet, s'ha propagat en bona part dels textos sobre la pel·lícula: només diré que té a veure amb la participació de les dones en la democràcia, però que vol apuntar cap a un alliberament respecte a la dominació masculina com una tasca interminable, però sempre portadora d'una esperança. Delia sembla submissa al marit i fins i tot accepta les pallisses que li clava justificant-lo pel fet que ha combatut en dues guerres; però, en canvi, evita que la seva filla caigui en el mateix parany: a la vegada, la noia lamenta que la mare consenti la violència que pateix, tanmateix, enamorada, no veu que també hi ha qui vol dominar-la. Cortellesi aborda una realitat dramàtica, que perviu dolorosament, amb un registre de comèdia que a vegades pot resultar desconcertant, sobretot quan opta per coreografiar l'agressió masculina com si fos un ritual. Per això mateix convida a pensar sobre les formes de representar la violència. I, en tot cas, cada present ha de construir un demà millor.

Imma Merino
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona